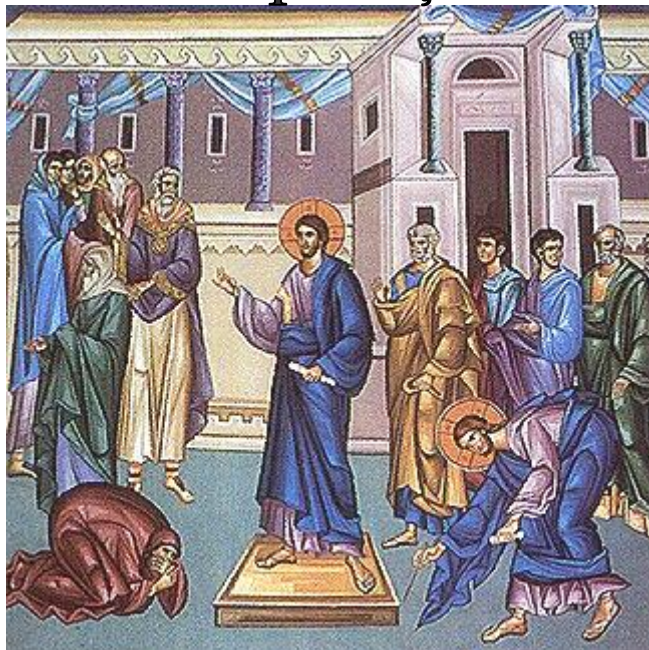

"Femeie, ești dezlegată de neputința ta!"

Evangelhia de astăzi e așa de luminată și așa de limpede, că oricine o înțelege, așa zice că aproape nu mai are nevoie să o tâlcuiască nimeni. Dar după cum ierburile și florile cele binemirosoare, ca busuiocul, menta și altele, cu cât le freacă cineva mai mult în palme și le pipăie, cu atât mai mare mireasmă aduc celor ce fac aceasta, și precum scafandrii, care merg pe fundul mării ca să caute mărgăritare, cu cât se scufundă mai adânc în adâncurile cele mari ale oceanelor, cu atâta află mărgăritare mai de preț, așa se întâmplă și cu cuvintele dumnezeieștii Scripturi. (...)

S-a dus Mântuitorul într-una din sinagogi și, când a ajuns El acolo, iată era o femeie care avea duhul neputinței de 18 ani și stătea gârbovă, adică cu capul în jos, neputând să-l ridice în sus nicidecum. Era o jale să vezi o biată femeie bătrână cum stătea încovoiată, cu capul aproape de pământ. Nu mai putea vedea soarele niciodată, nici stelele de pe cer, ci vedea numai pământul. Iar această gârbovire a ei nu era o boală firească, precum celelalte boli, ca la surzi, la orbi, la șchiopi, ci era o legătură a satanei. Ea era chipul omului păcătos, care când e legat de satana nu mai poate să privească la cer, ci privește tot la pământ, la mâncare, la băuturi, la desfrâu, la distracții, la toată fărădelegea care trage pe om la fundul iadului. Așa era și biata femeie, un simbol, însă fără voia ei, fiind legată de satana de 18 ani. Și Mântuitorul, văzând pe această femeie legată de satana, I s-a făcut milă și, fără să-L roage nimenea, fără să mijlocească nimenea și să zică: „Doamne, îndură-Te de femeia aceasta, că e gârbovă și stă cu capul la pământ de 18 ani și n-a mai văzut nici soarele, nici stelele nopții și nici pe oameni la față”, văzând ca un Dumnezeu și pe satana care o ținea așa încovoiată ca o seceră, i-a zis: „Femeie, ești dezlegată de neputința ta”. Și punând pe dânsa preasfintele și preacuratele Sale mâini, a făcut-o deplin sănătoasă, iar ea dădea slavă lui Dumnezeu” (Luca 13,11-13).

Poporul s-a înfricoșat și totodată s-a bucurat de minunea aceasta. Dar, după săvârșirea acestei preaslăvite minuni pe care a făcut-o Mântuitorul sâmbăta, mai

marele sinagogii un preot sau un cărturar care reprezenta sinagoga, a ieșit în fața poporului și a început să mustre poporul, zicând: „Șase sunt zilele când puteți să veniți aici să vă vindecați, dar nu în ziua sâmbetei!”. Dar n-a îndrăznit să-I spună lui Hristos cuvântul acela, ci l-a spus către popor. Și nu râvna Legii l-a îndemnat pe mai marele sinagogii să mustre poporul pentru minunea ce se făcuse în ziua sâmbetei, ci zavistia și răutatea care pururea stăpâneau pe cărturari și pe farisei. Aceștia urau pururea pe Mântuitorul și voiau să disprețuiască minunile Lui și să le acopere cu răutatea, cu zavistia și cu ura lor. Dacă n-ar fi fost plini de zavistie și de răutate, ar fi înțeles ce este mai mare: ținerea sâmbetei sau o vindecare ca aceasta, care era așa de minunată, și o facere de bine așa de mare, în ziua sâmbetei.

Dar satana și zavistia din inima lui nu l-au lăsat pe acest fățarnic și zavistnic să înțeleagă puterea minunii dumnezeiești.

Iar Mântuitorul, ca Unul ce era Dumnezeu și Însuși Cuvântul și înțelepciunea lui Dumnezeu, a zis către acest mai mare al sinagogii, care se arăta atât de râvnitor în fața poporului pentru ținerea sâmbetei: „Fățarnice, care din voi, în ziua sâmbetei, nu-și dezleagă boul sau asinul și nu se duce să-l adape?”. (...) . Iisus osândește aici fățarnicia, care e o mare răutate și o mare viclenie și un mare păcat.

(Sfântul Cuvios Ilie Cleopa,
Predici la Duminicile de peste an)